

hele Europa, hvis indhold nok er flot og svulstigt, men bygger på hypoteser og fantasier og på en udbredt mangel på virkelighedsfølelse? Svaret er, at en sådan forfatning slet ikke er det papir værd, den er skrevet på.

Kl. 15.00

EU's magthavere ved godt, at EU langt fra er et folkeligt projekt, at den union, som forfatningen opretter, ikke er noget, europæerne ønsker sig. Hvis ikke de vidste det før, ved de det i hvert fald i dag efter de to klare nej i Frankrig og Holland. Forfatningen danner ikke rammen om det fællesskab, som europæerne ønsker, og forfatningen er ikke inspireret af de europæiske borgernes vilje.

Hvad er så reaktionen? Hvad er holdningen til denne klare afvisning? Det er, at vi fortsætter ratifikationsprocessen. Det er det, vi får at vide.

Nu tilkommer det selvfølgelig ikke mig at drage nogen bibelske sammenligninger, det er der mange her i Tinget der er meget bedre til end jeg, men hele denne proces, hele denne nærmest fornærmede indstilling til befolkningernes afvisning af den politiske elites vision, hele den tanke minder grangivelig om de fortællinger, jeg som barn fik om Babelstårnet.

Uforstyrret af den virkelighed, som omgiver de bevidste tilhængere af en stadig tættere union, bygger man sten på sten videre på det fundament, som skal danne den egentlige føderale forbundsstat i Europa, uden skelen til, at befolkningerne jubler, hver gang cementen krakelerer. Med en klippefast tro på at have patent på sandheden ryster man ikke på hånden.

Nej, Europas elite lader sig ikke forstyrre af banaliteter som folkeafstemninger. Projektets vigtighed er større end hensynet til demokratiet. Desuden har man allerede sikret sig europæernes fulde opbakning, man har jo indskrevet den i artikel 1. Det fremgår meget klart, at dette er et udtryk for, hvad europæerne vil. Så kan man jo ikke forlange meget mere.

Svaret er: Selvfølgelig kan vi det. Selvfølgelig kan vi forlange mere. Vi burde reelt set forkaste hele dette projekt som et gigantisk tankeeksperiment uden respekt for de europæiske landes forskellighed og uden respekt for de europæiske befolkningers vilje.

Jack Straw og Tony Blair har taget konsekvensen i Storbritannien, og som forstandige briter og med respekt og forståelse for de europæiske befolkningers berettigede frygt for at miste deres selvstændighed og ret til selvbestemmelser

over eget land har de valgt at udskyde ratifikationsprocessen:

Frygt for deres grundlove, som ikke bare tilsidesættes, men direkte overtrumfes af EU-forfatningen. Her tænker jeg altså ikke bare på, at det i vores øjne er decideret grundlovsstridigt at gennemføre en forfatning, hvor magten ikke er defineret i nærmere bestemt omfang, og hvor magten overdrages ikke til mellemfolkelige, men derimod overstatslige myndigheder, hvilket klart er i uoverensstemmelse med grundlovens bestemmelser i § 20.

Frygt for at skulle gennemreguleres af EU's magtorganer, hvoraf politikere fra deres egne lande kun udgør et absolut mindretal. Frygt for at sige ja til sidste etape af en glidebane, der ikke bare skal bane vejen for den europæiske stat med præsident, flag, motto, fælles mønt, fælles grænse og fælles hymne, men også en forfatning, som giver magten over de europæiske lande til et grundlæggende udemokratisk, ugenomsksueligt og gennemkorrupt system.

Frygt for ikke at vide, hvor den stadig tættere union stopper. Stopper den ved Tyrkiets grænse? Stopper den ved Ruslands eller ved det yderste Østeuropas grænse? Svaret er, at vi ikke aner det. Vi kender ikke det projekt, som eliten beder os om at sige ja til.

Man må selvfølgelig sige, at den seneste udvikling i Holland og Frankrig gør det fristende at acceptere en folkeafstemning, selv om det grundlæggende er forkert, fordi landene enkeltvis har vetoret på det her område. Men grunden til, at jupartierne vakler og bæver og ikke vil svare klart, er jo ikke, at de vil respektere holdningen i Frankrig og Holland; det er ikke, fordi de vil respektere, at et stort flertal i en meningsundersøgelse foretaget i Tyskland i det tyske magasin Das Bild viser, at et markant flertal på over 90 pct. af tyskerne ikke ønsker forfatningen.

Nej, den eneste grund, til at man overvejer ikke at gennemføre en forfatning i Danmark, er, at man på et senere tidspunkt med større bevidsthed tror, at man kan gennemtrumfe et ja. Det er ikke respekt for den udvikling, som europæerne ønsker. Det er ikke et udtryk for, at man ønsker en forfatning; der er inspireret af de europæiske befolkninger. Man vil ikke respektere et nej. Man vil have et ja.

Kl. 15.05

Derfor er det også rigtigt, som fru Pia Kjaersgaard tidligere har fremhævet, at det her ikke regulært er et valg mellem ja og nej, men et valg mellem ja og ja. Det er det demokratiske funda-